

så gränslade upp på maoriens axlar. Nog tyckte jag, att det var en mindre imponerande form för mitt första uppträdande i det okända maorisamhället. Men hur litet vet man ej om vad som skall hända i nästa sekund!

Jag 'vägde marker', även vid de unga åren, och min förnäme bärare — som kanske aldrig burit en börda förr — slant med sin fot på en hal sten och gick baklänges i sjön med mig under sig — — —. Ebben här inne i viken var stark och den sög oss ut, så att vi på ett ögonblick voro minst 15 famnar från klippan och ute på 10 famnars djupt vatten! Minst en famn under vattnet voro vi ett tag, och där började jag en kamp för livet med min bärare. Mina fötter ville upp till ytan, och jag stod formligen på huvudet ett ögonblick. Den hopknäppta, strama redingoten, mina tunga pistoler, mina höga stövelskaft — allt förenade sig i en gemensam ansträngning att hindra mig från att någonsin mera komma på terra firma. Men slutligen kommo vi upp till ytan båda två, flåsande som ett par valar. Med en blick uppfattade jag situationen. Vi voro femton famnar från land. Där borta seglade min höga hatt för god vind och ström ut mot havet, och efter den syntes tre av båtens besättning sträcka ut i kappsim, för att taga den som pris, men den fjärde hade stannat kvar i båten och försökte paddla om kamraterna. På stranden sprang hela folksamlingen, skrikande och gestikulerande, och en del satte ut en stor kanot — men ej för att bärga oss, utan för att söka gripa *hatten*, innan simmarne nådde den. Det föreföll mig härmed vara konstaterat, att min livhanke ej för dem var på långt när så dyrbar som min hatt (detta var emellertid ett misstag från min sida, som jag senare kom underfund om). 'Alltså, mej ge de fan, för att få fatt i hatten, som jag naturligtvis aldrig får tillbaka', tänkte jag, 'och jag, som skulle imponera på följet, har nu fått hela min utrustning fördärvad och skulle aldrig med livet ha kommit till vattenytan, om jag ej varit så pass hemma i vattnet, som en icke-amfibie'